

Sygn. akt IX Ka 257/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Sadowski

Sędziowie SO Marzena Polak (spr.)

SO Barbara Plewińska

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013 roku

sprawy **D. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 2 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie

z dnia 25 marca 2013 roku sygn. akt VII K 18/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) uchyla punkt 1 (pierwszy);

2) D. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 2 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to w myśl art. 11 § 3 kk, po zastosowaniu art. 58 § 3 kk, na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 34 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując do wykonywania 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 257/13

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że

w dniu 30 sierpnia 2012 roku w W., woj. (...), kierował rowerem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości o zawartości 2,37 promila tj. 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie stosując się przy tym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie, sygn. akt II K 242/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych i rowerów obowiązującego od 15.09.2009 r. do 15.09.2012 r. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt II K 54/07 za przestępstwo z art. 244 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 1 czerwca 2007 r., sygn. akt II K 147/07 za przestępstwo z art. 178a §2 kk w zw. z art. 244 kk i art. 11 §2 kk na karę 6 miesięcy roku pozbawienia wolności, którą odbył w całości w ramach wydanego w tych prawach wyroku łącznego w Toruniu z dnia 05.08.2011 r., sygn. akt VIII K 179/11,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 03 kwietnia 2009 r., sygn. akt II K 118/09 za przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 64 §1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09 października 2009 r. do 9 kwietnia 2010 r.

tj. o czyn z art. 178a §2 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk

Sąd Rejonowy w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie wyrokiem z dnia 25 marca 2013 roku (sygn. akt VII K 18/13) uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a §2 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 §3 kk wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 42 §2 kk orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na drogach publicznych, w strefach zamieszkania i strefach ruchu na okres 3 lat.

Oskarżony został zwolniony z obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, a wydatkami postępowania obciążony został Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **oskarżony zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.**

Treść apelacji wskazuje, że oskarżony uważa wymierzoną mu karę za rażąco niewspółmiernie surową dlatego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie.

Należało się zgodzić z oskarżonym, iż orzeczona wobec niego kara była rażąco surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk i należało mu wymierzyć karę łagodniejszego rodzaju pod postacią kary ograniczenia wolności. Co prawda dyspozycja art. 244 kk, który stanowi w sprawie podstawę wymiaru kary, nie przewiduje wymierzenia sprawcy kary innej aniżeli kara pozbawienia wolności, jednakże zdaniem sądu odwoławczego w sprawie zastosowany winien zostać przepis art. 58§3 kk, który dopuszcza – w sytuacji kiedy przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia do lat 5 - orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności kary grzywny bądź ograniczenia wolności do lat 2.

Okoliczności sprawy przekonały, że wystarczającą do osiągnięcia wobec oskarżonego celów wychowawczych oraz adekwatną do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu będzie kara ograniczenia wolności w wymiarze 6 miesięcy.

Sąd Rejonowy decydując o wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w bezwzględnej postaci zbyt dużą wagę przywiązał do dotychczasowej karalności oskarżonego. Choć w istocie oskarżony był już do tej pory wielokrotnie karany i to głównie za czyny z art. 178a §2 kk i za czyny z art. 244 kk, to jednak powyższa okoliczność nie mogła mieć decydującego znaczenia przy wyborze rodzaju kary bowiem wymierzając karę należy mieć baczenie by jej dolegliwość

nie przekraczała stopnia winy sprawcy czy stopnia społecznej szkodliwości czynu. Okoliczności popełnionego czynu przekonały zaś że kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy nie była adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Nie sposób zgodzić się z sądem I instancji, że w sprawie zachodzi potrzeba szczególnego napiętnowania oskarżonego poprzez ukaranie go karą najsurowszego rodzaju. Czyn popełniony przez oskarżonego nie cechował się aż tak dużym stopniem społecznej szkodliwości, jak to przyjął Sąd I instancji. Oskarżony prowadził rower i to właśnie przez wzgląd na rodzaj prowadzonego pojazdu a także miejsce dopuszczenia się tego zachowania niewątpliwie nie stworzył dużego zagrożenia w ruchu drogowym. Nadto z akt sprawy nie wynika by zatrzymanie oskarżonego wiązało się ze spowodowaniem przez niego jakiegoś niebezpieczeństwa w komunikacji. Czyn oskarżonego nie wywołał żadnych negatywnych skutków dla innych uczestników ruchu drogowego.

Poza tym postawa oskarżonego w toku postępowania przekonała, że rozumie on naganność swojego zachowania. Oskarżony przyznał się do winy oraz złożył szczerze wyjaśnienia, w których opisał jak doszło do popełnienia czynu wyrażając jednocześnie żal.

Odnosząc się jeszcze do uprzedniej karalności oskarżonego to okoliczność ta nie przekonywała o konieczności wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności zważywszy, że dwoma ostatnimi wyrokami oskarżony został skazany za czyny z art. 244 kk (oskarżony w czasie ich popełnienia był trzeźwy) zaś do skazania za czyn z art. 178a § 2 kk doszło w 2009 r. a więc trzy lata temu. Można więc rzec, że od 2009 r. oskarżony –mimo, że dwukrotnie w tym czasie naruszył zakaz prowadzenia rowerów - powstrzymał się przed prowadzeniem roweru w stanie nietrzeźwości i to niewątpliwie jest przejaw wychowawczego oddziaływania dotychczas orzekanych wobec niego kar. Sama uprzednia karalność (mimo niewątpliwego wpływu tej okoliczności na wymiar kary) nie eliminowała więc automatycznie możliwości orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju jeśli tylko pozostałe okoliczności sprawy za tym przemawiają. W niniejszej sprawie okolicznościami takimi z pewnością były mały stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, minimalny stopień jego winy oraz postawa oskarżonego w toku postępowania.

Analiza materiału dowodowego pozwalała zatem stwierdzić, iż w niniejszej sprawie - wbrew odmiennemu ustaleniu Sądu Rejonowego – zachodziły podstawy do wymierzenia oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności a to kary ograniczenia wolności. W ocenie sądu odwoławczego oskarżonemu należało dać szansę na zmianę swojej postawy w warunkach wolnościowych zaś konieczność wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne przez okres 6 miesięcy z pewnością wpłynie na oskarżonego wychowawczo i we właściwy sposób zabezpieczy realizację celów ukarania, zwłaszcza w powiązaniu ze środkiem karnym zakazu prowadzenia rowerów przez okres 3 lat.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkt pierwszy tego wyroku i uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu tj. występku z art. 178a §2 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk po zastosowaniu art. 58 §3 kk na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 34 kk i art. 35 §1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania 20 godzin miesięcznie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny. Kara ta jest adekwatna do wagi występku oskarżonego.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy utrzymał w mocy. Brak bowiem było jakichkolwiek uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze stanowiących podstawę uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję, wydatkami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa albowiem przemawiała za tym jego sytuacja majątkowa.